

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Jack Canfield, Mark Victor Hansen, and Amy Newmark
CHICKEN SOUP FOR THE SOUL 20TH ANNIVERSARY
EDITION:

All Your Favorite Original Stories Plus 20 Bonus Stories for the
Next 20 Years

Copyright © 2013 by Chicken Soup for the Soul Publishing, llc.
All Rights Reserved.

Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03131-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MELEM

 za

DUŠU

specijalno dopunjeno izdanje

Sve vaše omiljene originalne priče
i još 20 bonus priča
za narednih 20 godina

Džek Kenfild
Mark Viktor Hansen
Ejmi Njumark
Predgovor Hajdi Krup

Prevela Zvezdana Šelmić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Predgovor

U današnje vreme, svi smo pripovedači. Svako može imati svoje stavove i mnogi ih javno iznose sada kad nam društvene mreže to omogućavaju. Odmah saopštiti svima svoje vesti – to je postalo uobičajeno na *Tviteru*, *Fejsbuku*, *Pinterestu* i blogovima. Ne samo što znamo kad su naši prijatelji dobili bebu – možemo ih gledati na porođaju, a slika novorođenčeta tvituje se već minut po rođenju. Znamo šta su prijatelji, rođaci i slavne ličnosti večerali, kad su dobili novi posao, kada idu na lečenje... očekujemo da nam sve to govore.

Ono što je nekada bilo lično, sada je javno – ponekad namerno, ponekad ne; gledamo rijaliti emisije, čitamo raznorazne blogove, pratimo ih preko 140 karaktera ili manje na *Tviteru*. To nije samo način na koji saznajemo vesti i tračeve, nego i način da se povezujemo među sobom i pokušavamo da razumemo svet oko sebe. Ali baš zbog tolike povezanosti, lako je izgubiti sebe.

Pripovedanje je oduvek bilo sjajan način da se prenosi mudrost i znanje, ali to mora biti organizovano i promišljeno... i mora slati korisnu poruku. E, tu se pojavljuje *Melem za dušu*, kao koristan, ljubazan, mudar prijatelj, spreman da vam priča priče koje će imati značaja za vas i vaše bližnje.

Kada je pre dvadeset godina objavljen *Melem za dušu*, oblast samopomoći tek je počinjala da postaje popularna. U to vreme, većina autora i govornika govorila je sopstvene priče u trećem licu, ili su prenosili priče drugih ljudi, ili su koristili metafore i alegorije kako bi objasnili svoj sistem da vam pomognu da uvidite gde i kako možete poboljšati sopstveni život. A lično? To je bilo prihvatljivo samo iza zatvorenih vrata, kod psihoterapeuta. Da, postojale su grupe za podršku svih mogućih vrsta – od mršavljenja preko zavisnosti pa do pomoći ožalošćenima, ali ispovedati se

u pisanom obliku, a zapisano mogu videti i međusobno deliti ljudi izvan četiri zida? Ne baš.

Melem za dušu je to promenio. Dao nam je dozvolu da budemo otvoreniji i da lakše prihvatamo priče u prvom licu. Promenio je način na koji posmatramo knjige o samopomoći i u mnogo čemu je bio ispred svog vremena u izdavaštvu. Zbog *Melema za dušu* ljudi danas, naročito motivacioni govornici kojima se okrećemo tražeći nadahnuće, spas i saznanja o sebi, spremni su da postanu ranjivi na najjavnijim mestima i na najjavnije načine. Oni smatraju da to daje snagu i spremni su da dele sa nama svoje priče kako bi osnažili i ljude koji ih slušaju. A mi smo postali otvoreni prema tome – a time i bolji.

Znam da ja jesam. Odrasla sam uz *Melem za dušu*. Prvi put sam ga pročitala kad mi je bilo dvadeset šest godina i radila sam kao potrkko i pomoćni producent u stanici *Ej-Bi-Si njuz*, zajedno sa Barbarom Volters. Volela sam taj posao, ali nisam bila sigurna šta želim da postanem kad porastem. Razmišljala sam da postanem novinar ili da pokrenem sopstvenu firmu, tako da sam se nalazila na nekoj vrsti raskrsnice. Tragala sam za nečim što će mi pomoći i uputiti me kako da razumem to što osećam, i morala sam da razumem sebe pa sam se okrenula knjigama, a *Melem za dušu* bio je prava knjiga za mene.

Sećam se svake pojedine priče u toj prvoj knjizi u seriji; svaku od njih sam citirala i parafrazirala u nekom trenutku tokom života. Kada sam pročitala priču Tonija Robinsa o Danu zahvalnosti, čak sam se odlučila da pokušam da radim za njega. Na kraju sam to i uspela i još sam tu, zajedno sa desetinama drugih veličanstvenih motivacionih govornika 21. veka, koji me svakog dana oduševljavaju i nadahnjuju.

Kao i većina ljudi, imam stalnu želju da poboljšam svoj život i želim – ne, moram – da čujem te priče i potom da pogledam sebe i upitam: „Kako da razumem ovo i postanem bolja?“ Eto, tako me *Melem za dušu* motivise da više radim na menjanju sveta, kako bi postao srećnije i bolje mesto, a isto tako i da delim svoje priče o svemu: od poslovnih teškoća, preko teškoća da rodim dete pa do šašavog i prekrasnog života koji vodim u oblasti medija i izdavaštva. Radim to za sebe, ali i da pomognem drugima.

Kada me je Ejmi Njuark, koja je izdavač, koautor i glavni urednik *Melema za dušu*, zamolila da joj pomognem sa ovim prerađenim izdanjem *Melema za dušu* povodom dvadesete godišnjice prvog izdanja, oduševila sam se. Sada sam u prilici da dalje širim dobrotu, na svoj način, tako da

Melem za dušu

sledeća dvadesetšestogodišnjakinja koja negde započinje svoju karijeru može imati pomoć da nađe svoj put.

Počastvovana sam što pišem predgovor za jubilarno izdanje *Melema za dušu*, a naročito što sam lično pomogla u odabiru dvadeset novih, bonus priča koje ćete naći u ovoj knjizi – dvadeset priča koje smo dodali mojim omiljenim pričama iz prvobitnog bestselera. Naći ćete nove priče mnogih mojih klijenata i prijatelja, najboljih među najboljima u oblasti samopomoći, i uverena sam da će priče motivacionih govornika 21. veka moći da vas nadahnu i da će zbog njih novi *Melem za dušu* ostati važan, koristan i potpuno prekrasan i narednih dvadeset godina!

Veoma mi je milo što vas mogu upoznati sa tim ljudima i njihovim pričama. Zaista ih sve volim. Među njima ima poznatih imena, koja ne treba posebno predstavljati jer već godinama pomažu ljudima da poboljšaju svoj život: Dipak Čopra, Toni Robins i doktor Oz (a svi su dali svoje originalne priče za ovu knjigu) kao i Don Miguel Ruis, koji je napisao svetski bestseler *Četiri sporazuma*.

Ali ostali će za vas biti novi, a mislim da će vam u narednim godinama postati stari prijatelji: Daren Hardi, izdavač časopisa *USPEH*, koji je stvorio sopstveni multimilionski posao i poučavao druge da postignu isto; Erik Handler, koji je izdavač i suosnivač bloga *Pozitivno pozitivan* i nadahnjuje milione ljudi svakog dana da vode ispunjen život; Gabrijela Bernstajn, koju je sopstvena nadahnjujuća priča o pobeđi nad zavisnošću dovela do karijere autora bestselera i borca za prava žena; Kris Kar, spisateljica koja širi ideje o zdravlju, najpoznatija po neverovatnoj seriji knjiga *Ludi seksi rak*; Mastin Kip, čiji veb-sajt *Dnevna ljubav*, imejlovi i tvitovi predstavljaju duboku inspiraciju za novu generaciju; i neverovatni glas iza jednostavne mudrosti *Malog Bude*, Lori Dešejn.

Takođe imamo i autora i sveštenika Majkla Bekvita, koji je osnovao Međunarodni duhovni centar Agape u Kaliforniji, crkvu Nove misli, pesnika i autora četiri cenjene knjige; M. K. Asantea, kojeg *Si-En-En* naziva „majstorom pripovedanja“; Nika Ortnera, pisca i direktora preduzeća *Tapping Solution*, posvećenog životu bez stresa; Roberta Holdena, čiji su radovi o pozitivnosti, duhovnosti i sreći sadržani u nekoliko knjiga i dva dokumentarca *Bi-Bi-Sija*; i Tori Džonson, koja pomaže milionima ljudi preko svojih knjiga i svojim redovnim gostovanjima u emisiji *Dobro jutro, Ameriko* na stanici *Ej-Bi-Si*. I naravno, ovo novo izdanje ne bi bilo potpuno

Džek Kenfield, Mark Viktor Hansen, Ejmi Njumark

bez priča onih koji su stvorili seriju, Džeka Kenfilda i Marka Viktora Hansena, kao i njihovog izdavača i kreativnog vođe, Ejmi Njumark.

Svaki od ovih motivacionih govornika zna šta znači spustiti gard, postati ranjiv, podeliti sa ljudima ličnu priču koja zaista može da pomogne našim čitaocima. Oni se pridružuju prvobitnim saradnicima *Melema za dušu* u ovoj knjizi koju ćemo želeti da držimo uz sebe, u tašnama i aktovkama, na noćnom stočiću, a sada i na *ajpedu* i *kindlu*, spremnu za trenutak kada nam ustreba, baš kao i original.

Evo u čemu je srž *Melema za dušu*: pomoć kroz priče koje su tu da bi nas uzdigle i nahranile i dale nam snagu da živimo neke nove, sopstvene priče. To je recept kako da uživamo u životu, kako da postignemo što više, kako da podelimo svoje otkriće sa ljudima do kojih nam je stalo – čak i ako ih još nismo sreli.

Hajdi Krup

Uvod

Znamo sve što treba da znamo kako bismo okončali nepotrebnu emotivnu patnju što muči mnoge ljude. Visoko samopoštovanje i lična uspešnost stoje na raspolaganju svakome ko je spreman da odvoji malo vremena da ih potraži.

Teško je pretočiti duh javnog obraćanja u pisanu reč. Priče koje pričamo svakoga dana moraju se prepravljati po pet puta da bi u štampanom obliku funkcionisale jednako dobro kao uživo. Kada čitate ove priče, molim vas zaboravite sve što ste ikada naučili na kursu brzog čitanja. Usporite. Osluškujte svaku reč u srcu, a ne samo u umu. Uživajte u svakoj priči. Dozvolite im da vas dotaknu. Upitajte se: šta to budi u meni? Šta govori o mom životu? Kakvo osećanje ili postupak priziva u mom unutrašnjem biću? Dozvolite sebi da uspostavite lični odnos sa svakom pričom.

Neke priče će vam se obraćati glasnije od ostalih. Neke će imati dublje značenje. Neke će vas navesti da zaplačete. Neke da se nasmejete. Od nekih ćete se biti puni topline. Neke će vas udariti pravo u lice. Ne postoji ispravna reakcija. Postoji samo vaša reakcija. Pustite da se dogodi i prihvatite je.

Ne žurite sa čitanjem. Idite polako. Uživajte. Uronite u nju. Prepustite se čitavim svojim bićem. Pred vama su hiljade sati provedenih u probiranju „najboljih od najboljeg“, iz naših ukupno četrdeset godina zajedničkog iskustva.

U ovo jubilarno izdanje povodom dvadesete godišnjice *Melema za dušu* dodali smo dvadeset novih priča. Naći ćete ih na početku svakog poglavlja, a u sadržaju su označene „masnim“ slovima. Te priče potiču

od nekih od najboljih motivacionih govornika našeg vremena i veoma nam je milo što možemo dodati njihovu mudrost i saznanja onima koji su postojali u prvobitnoj zbirci. Uvereni smo da će ovo novo izdanje *Melema za dušu* biti jednako značajno u narednih dvadeset godina kao što je bilo i u prethodnih dvadeset.

Još samo nešto: čitanje ove knjige je pomalo nalik na obrok koji se sastoji samo od slatkiša. Možda je previše bogato. To je obrok bez povrća, salate ili hleba. To je sama srž sa vrlo malo tričarija.

Ako osetite potrebu da pokažete neku priču još nekome, učinite tako. Kada vas priča navede da pomislite na nekog drugog, pozovite osobu na koju ste pomislili i pokažite joj priču. Koristite ove priče i pustite ih da vas podstaknu da učinite ono što vam se učini potrebnim. One treba da vas nadahnjuju i motivišu.

Kod mnogih od ovih priča tragali smo za prvobitnim autorom i molili ga da nam priču ispriča ili napiše sopstvenim rečima. U mnogim pričama se zato prepoznaje njihov glas, a ne naš. Naveli smo autora svake priče za koju smo uspeli da utvrdimo izvor. Za one koje smo dobili od kolega govornika i edukatora, načinili smo odeljak za saradnike na samom kraju knjige i tu smo naveli njihova imena, adresu i broj telefona tako da ih možete lično potražiti ukoliko želite. Takođe imamo i odeljak sa biografijama svakog saradnika.

Nadamo se da ćete uživati u čitanju ove knjige onoliko koliko smo mi uživali u njenom pisanju.

Kako je sve počelo

Ovaj vaš rukopis, koji vam se upravo vratio od još jednog urednika, predstavlja dragocen paket. Ne smatrajte da je odbačen. Smatrajte da ste ga upravo poslali „uredniku koji će ceniti moje delo“ i da se vratio sa oznakom „ne na ovoj adresi“. Nastavite da tražite pravu adresu.

Barbara Kingsolver

Celog života radio sam kao učitelj – najpre kao nastavnik u srednjoj školi, a poslednjih četrdeset godina kao govornik i edukator u oblasti ljudskog razvoja. Često sam na putu po dve nedelje mesečno, letim iz grada u grad da bih držao jednodnevne radionice i nedeljne obuke.

Veoma rano sam naučio da ako želiš da ljudi zapamte neki koncept ili princip, moraš ga ilustrovati dirljivom pričom. Zato sam predano sakupljao i koristio mnoštvo priča kojima sam podupirao ono o čemu sam govorio na svojim seminarima: važno je oslanjati se na prostor ljubavi, verujte u sebe i svoje snove, sledite svoje srce, verujte svojoj intuiciji, postavljajte visoke ciljeve, prevaziđite prepreke, i nikad, nikad ne odustajte od svojih snova.

Godine 1991. desila se neobična stvar. Neko me je iznebuha upitao: „Ona priča koju ste nam pričali, o mladoj izviđačici koja je prodala 3.526 kutija kolačića za godinu dana, da li se može naći u nekoj knjizi? Želela bih da je moja ćerka pročita.“ A već sutradan neko je pitao: „Ta priča o dečaku i kućencetu – u kojoj knjizi može da se nađe? Želim da je pročitam svom sinu.“ I tako se nastavljalo iz dana u dan sledećih mesec dana. „Želim da pročitam svojim kolegama onu priču o dečaku sa amputiranom

nogom koji je postao teniski šampion. Hoću da vide da nema izgovora da ne uspeju u životu.“ „Da li se priča o mladiću koji se opekao u nesreći na motociklu može negde naći? Hteo bih da je pošaljem mom sinu na fakultet.“ Dan za danom, postavljali su mi jedno te isto pitanje: „Postoji li ta priča u nekoj knjizi?“

Jedno veče leteo sam iz Bostona u Los Anđeles, gde sam u to vreme živeo, i tada mi je sinulo. Kao da me je Bog kucnuo u čelo i rekao mi: „Probudi se! Treba da objaviš sve te priče koje si godinama sakupljao u knjizi!“ Odmah tu, u avionu, počeo sam da pravim spisak svih priča koje sam ikada koristio u govorima i na radionicama. Kad sam sleteo u Los Anđeles, imao sam spisak od sedamdeset priča.

Te noći sam obećao sebi da ću zapisivati po dve od tih priča svake sedmice, sve dok ih ne budem imao sve na papiru. I tako sam svako veče, od deset do ponoći, pisao i prepravljao napisano sve dok ne bih bio sasvim zadovoljan. Posle nekih godinu dana imao sam svih sedamdeset priča sa spiska iz aviona, kao i još nekoliko kojih sam se setio tokom te godine.

Otrilike u to vreme našao sam se na doručku sa svojim prijateljem, Markom Viktorom Hansenom. Već na početku razgovora Mark me je pitao da li radim na nečemu zanimljivom. Ispričao sam mu o ideji za knjigu, a on se odmah oduševio. „Voleo bih da radim na tome sa tobom.“

„Mark“, rekao sam, „već sam skoro završio knjigu. Zašto bi se sad uključio?“

„Vrlo jednostavno“, rekao je. „Kao prvo, mislim da treba da imaš sto jednu priču, a ne sedamdeset pet. Kada sam bio na studentskoj razmeni u Indiji, saznao sam da je 101 broj potpunosti. Drugo, neke od svojih najboljih priča čuo si upravo od mene. A treće, ja sam stvarno vrlo dobar kada su marketing i promocije u pitanju, i mislim da bismo bili sjajan tandem.“

Rekao sam Marku da ću, ako može da nađe još dvadeset šest priča, i ako su zaista sjajne, onda pristati da radimo. Voleo sam Marka i znao sam da je odličan promoter i prodavac. I zaista, za manje od mesec dana Mark se pojavio sa dodatnim pričama kako bismo stigli do broja sto jedan. Sada je trebalo samo da nađemo izdavača.

Otrilike nedelju dana kasnije Mark i ja smo upoznali Džefa Hermana, književnog agenta, na nekoj zabavi u Palm Springsu. Pričali smo Džefu o svojoj knjizi i on se oduševio. Pitao nas je za naslov. Za divno čudo, mi smo bili toliko obuzeti završavanjem knjige da na naslov nismo ni pomislili. Smišljali smo naslove tu na zabavi, ali kao da nijedan nije odražavao

Melem za dušu

stvarnu srž knjige. Pošto se i Mark i ja bavimo meditacijom, dogovorili smo se da ćemo tokom sledeće sedmice meditirati najmanje pola sata svakog jutra u potrazi za naslovom.

Prva dva dana nije bilo rezultata. Ništa nam nije padalo na pamet. A onda, trećeg dana, dok sam meditirao, odjednom sam ugledao pred sobom veliku zelenu školsku tablu. Onda se pojavila ruka – zamislio sam da je to ruka Boga – i napisala na tabli reči *Pileća supica*. „Kakve veze ima pileća supa sa ovom knjigom?“, upitao sam ruku.

Ruka mi je odgovorila: „Kad si kao dete bio bolestan, baka ti je kuvala pileću supicu.“

„Ova knjiga ne govori o bolesnim ljudima“, usprotivio sam se.

„Ljudima je duša bolesna. Žive u rezignaciji, strahu i beznadu. Ova knjiga će im pomoći da to prevaziđu.“

Počeo sam da razmišljam o tome. *Pileća supica za duh*, pomislio sam. *Pileća supica za dušu*. Aha! Odjednom sam se naježio. Pileća supica za dušu: priče koje su melem za dušu! O, baš mi se dopalo. Još više sam se naježio. Obuzelo me je uzbuđenje. Otvorio sam oči i pohitao da sve ispričam svojoj supruzi. I ona se naježila. Onda sam pozvao Marka i naježio se i on. Mark mi je tada rekao da neki njegovi prijatelji tu pojavu nazivaju „božje ježenje“ jer za njih predstavlja znak božanskog nadahnuća. Bio sam spreman da se složim.

Onda smo pozvali svog agenta, pa se i on naježio. Naoružani knjigom i naslovom uputili smo se u Njujork, na sastanak sa nizom izdavača tokom nekoliko veoma hladnih i vetrovitih februarskih dana, u pokušaju da prodamo svoju knjigu.

Nažalost, nijedan izdavač u Njujorku nije se naježio. Iz sastanka u sastanak slušali smo jedno te isto – da se zbirke kratkih priča ne prodaju dobro, da su priče suviše sladunjave, suviše ružičaste, suviše pozitivne, i da je naslov, koji je sada glasio *Pileća supica za dušu: 101 priča koje otvaraju srce i krepe dušu* – glup.

Naravno da smo se razočarali. Vratili smo se u hotel i spremili se za povratak u Kaliforniju. Ali pre toga, uputili smo se u Katedralu Svetog Patrika na Petoj aveniji, i mada nijedan od nas nije katolik, upalili smo sveću i pomolili se Bogu da nam pomogne da nađemo izdavača.

Nekoliko nedelja kasnije pozvao nas je agent i rekao nam da je razgovarao sa još nekoliko izdavača i da su svi odbili knjigu. Onda je rekao da će nam vratiti knjigu jer očito nije u stanju da je proda.

Pitali smo ga šta bi izdavača moglo ubediti da objavi knjigu, a on je rekao: „Mora biti potpuno siguran da će prodati 20.000 primeraka. To bi ga uverilo da će moći da povрати novac uložen u uređivanje, pripremu, štampu, distribuciju i promociju knjige. Ako znaju da mogu prodati 20.000 primeraka, svakako bi bili spremni da je objave.“

To je Marku i meni dalo ideju. Pošto obojica govorimo nekoliko puta nedeljno pred velikim brojem ljudi – ponekad i pred hiljadu – možemo našampati nekakvu narudžbenicu i zamoliti ljude da se obavežu da će kupiti jedan ili više primeraka kada knjiga konačno bude objavljena.

Narednih meseci smo stavljali taj „formular za buduću kupovinu“ na svaku stolicu u svakoj sali u kojoj smo govorili. Na kraju govora ili radionice zamolili bismo ljude da na formular napišu svoje ime i adresu i da naznače koliko primeraka knjige obećavaju da će kupiti. Pošto smo na svim prezentacijama pričali mnoge naše priče, ljudi su znali kakav kvalitet će dobiti i skoro svi su pristajali. Rejmond Aron, motivator i edukator iz Kanade, obavezao se da će kupiti 1.700 primeraka – za svakog svog učenika – kada knjiga bude objavljena. (Na naše veliko oduševljenje, to je zaista i učinio.) Ubrzo smo imali nekoliko kutija punih popunjenih formulara za više od 20.000 knjiga! U isto vreme, imali smo i preko sto pisama odbijanja od, kako nam se činilo, svih većih izdavača u Americi.

Do tog vremena, knjiga je postala naša opsesija. Po pozitivnim reakcijama učesnika naših radionica znali smo da su priče nadahnjujuće, motivišuće, da isceljuju i transformišu, i bili smo rešeni da ih stavimo ljudima na raspolaganje. Bez obzira na broj odbijanja, bili smo rešeni da nikad ne odustanemo.

Jednog dana jedan prijatelj predložio nam je da odemo na konvenciju američkih izdavača u Anahajmu, nedaleko od mesta gde smo živeli, i da uradimo ono što smo posle saznali da se zove „tabananje“. Na konvenciji je bilo preko četiri hiljade izdavača, pa smo mogli da idemo od štanda do štanda i pitamo ih da li ih zanima da izdaju našu knjigu. I tako smo krenuli u kongresni centar u Anahajmu sa rancima punim fotokopija naših najboljih trideset priča, da vidimo hoćemo li uspeti da nađemo izdavača.

Dva duga dana smo „tabanali“. Na kraju su nas bolele noge, imali smo žuljeve i potpuno smo otupeli od ponavljanja istih rečenica, ponovo i ponovo. „Znamo da će se knjiga dobro prodavati jer već imamo pismene izjave ljudi da će kupiti preko 20.000 primeraka“, govorili smo i pokazivali izdavačima primere popunjenih obrazaca. Iz nekog razloga, i dalje nije

bilo reakcije. Mislim da nikada nisu videli nikog nalik na nas. Nikad niko nije tražio od ljudi da napismeno obećaju da će kupiti knjigu. Možda nam nisu verovali da imamo dvadeset hiljada obećanja.

Konačno, pred kraj drugog dana, Piter Vegso i Gari Sajdler, vlasnici *HCI*, male izdavačke kuće sa Floride, pristali su da uzmu primerak našeg rukopisa i pročitaju ga po povratku kući. Na naše oduševljenje, nekoliko nedelja kasnije zazvonio je telefon i to su bili Piter i Gari. Raspričali su se kako im se knjiga dopala! „Smejali smo se i plakali dok smo je čitali. Oduševili smo se knjigom i želimo da je objavimo.“ Čak su rekli da su se naježili dok su čitali rukopis!

Pitali smo ih šta misle, koliko primeraka će moći da prodaju. „Možda 25.000, ako budemo imali sreće“, odgovorili su.

„Mi ne mislimo tako“, rekli smo. „Želimo da prodamo 150.000 primeraka do Božića i milion i po u sledećih godinu i po.“

Oni su se na to nasmejali. Mislili su da smo potpuno ljudi.

Knjiga je najzad objavljena krajem juna 1993. Svi ljudi koji su se obavezali da će kupiti primerke učinili su to, ali onda je prodaja stala. Mark i ja posetili smo svog veoma mudrog prijatelja Rona Skolastika i zamolili smo ga za savet. On je rekao ovako: „Ako želite da oborite drvo sekirom i svakog dana načinite pet snažnih udara sekirom, na kraju će čak i najveće drvo u šumi morati da padne.“

Posle tog razgovora Mark i ja smo smislili strategiju „Pravilo pet“. Složili smo se da ćemo svakog dana učiniti pet stvari kako bismo reklamirali i prodali knjigu. Nekim danima slali smo pet knjiga časopisima za prikaz. Nekim danima smo zvali pet marketinških kompanija da vidimo da li bi kupili više primeraka kojima bi motivisali svoje prodavce. Jednom smo čak poslali čitav paket knjiga poroti na suđenju O. Dž. Simpsonu. Nedelju dana potom dobili smo ljubazno pismo od sudije Itoa, koji nam je zahvalio na poklonu. To je dospelo u vesti pa smo imali dobar publicitet.

Jednog dana sam u supermarketu primetio crvenu knjižicu na polici kraj kase. Zvala se *Adresar slavnih* i sadržala je adrese i telefonske brojeve TV i filmskih zvezda. Kupio sam je pa smo narednih nedelja slali besplatne primerke, pet dnevno, slavnim ličnostima u Holivudu, u nadi da će im se knjiga dopasti i da će je preporučiti svojim prijateljima i obožavaocima.

Jedna od tih knjiga stigla je u ruke producentkinje TV serije *Dodir anđela*. Toliko ju je dirnula da je tražila od svih svojih scenarista, glumaca pa čak i od snimateljske ekipe da je pročitaju. Priča o tome pojavila se u

Džek Kenfield, Mark Viktor Hansen, Ejmi Njumark

Holivud riporteru, a preneli su je mnogi časopisi širom zemlje, što nam je donelo još više reklame.

Na kraju smo uspjeli da prodamo 135.000 primeraka do Božića i 1,3 miliona u narednih godinu i po, i konačno je ta prva knjiga, koju su odbila 144 izdavača, prodana u deset miliona primeraka! Naši izdavači se više nisu smejali. Zamolili su nas da napišemo nastavak. Na njihovo iznenađenje, odmah smo pristali. Kada je knjiga bila spremna za štampu, obavestili su nas da, zbog broja stranica u tabaku, ima nekoliko praznih strana na kraju knjige, i pitali su nas da li želimo da napišemo nešto na tom mestu. Smislili smo sledeći tekst:

Otvorite svoje srce ostatku sveta. Ako imate priču, pesmu ili članak (svoj ili nekoga drugog) za koji mislite da mu je mesto u sledećem izdanju Melema za dušu, molimo da nam je pošaljete.

Nismo imali predstavu šta će uslediti. Počele su da nam stižu stotine priča svakog dana. Izgledalo je da svako ima neku priču. Nisu se sve mogle iskoristiti, ali bilo je dovoljno onih dobrih da se stvori šest narednih knjiga u ediciji.

Posle nekog vremena Marsi Šimof predložila je da sastavimo knjigu sa pričama namenjenim samo ženama. To je postao *Melem za žensku dušu*. Moja sestra Kimberli Kirberger predložila je knjigu priča namenjenih tinejdžerima, pa je nastala serija *Melem za tinejdžersku dušu*. Dr Marti Beker, veterinar, došao je na ideju da sastavimo knjigu sa pričama za ljubitelje životinja, i uz pomoć njegove saradnice Kerol Klajn nastala je nova edicija. Ostalo je, kako se već kaže, istorija.

Nekoliko godina po izdavanju prvog *Melema za dušu*, naš prvi izdavač Piter Vegso rekao nam je da je i on bio u Njujorku onog februara 1992, i da je veoma brinuo zbog naglog pada prodaje svojih izdanja. I on je otišao u Katedralu Svetog Patrika, upalio je sveću i molio se Bogu da mu pošalje pisca ili knjigu koji će pomoći kompaniji da se oporavi. Kad nam je to rekao, svi smo se još jednom naježili!

Džek Kenfield

1. poglavlje

O LJUBAVI

Doći će dan kada ćemo, pošto osvojimo svemir, vetrove, plime i gravitaciju, uspeti da osvojimo i energiju ljubavi. A tog dana, po drugi put u istoriji čovečanstva, otkrićemo vatru.

Tejar de Šarden

Moja srodna duša

Ljubav mora da bude i svetlost, kao što je i plamen.

Henri Dejvid Toro

Ja sam više nego srećno oženjen čovek. Ja sam radosno oženjen čovek. Ne može to svako da kaže. Moja supruga Kristal i ja imamo ono što zovem „povezanost dvostrukih plamenova“. Retko čujemo za takve veze, jer su retke, idealne i duboko lične. Većini ljudi, koji mogu da ih iskuse samo kao san o kome se piše u ljubavnim romanima, to može delovati nestvarno.

Dvostruki plamenovi potpuno i savršeno odgovaraju jedan drugom, nalaze se u uzvišenoj i izvanrednoj harmoniji, neprekidno i bez kolebanja. Osećaju i izražavaju božanstvenu, prekrasnu zajedničku sudbinu. Oni žele da budu, imaju i čine za svog partnera isto onoliko koliko žele da budu, imaju i za sebe same. U mnogo čemu razmišljaju na isti način, a opet su snažni tamo gde je onaj drugi slab i slabi tamo gde im je potrebna snaga onog drugog.

Povezanost dvostrukih plamenova je takva da se lične osobine dopunjuju i čine savršeni krug ljubavi. To nije odnos nadmetanja ili ponižavanja da bi se ostao bolji od onog drugog, nego odnos potvrđivanja kroz ljubaznost, saosećanje, apsolutnu ljubav i nežnost. Baš kao kada se stope dva plamena sveće, dvostruki plamenovi razumeju da se njihovi pojedinačni plamenovi stapaju sa onim drugim i postaju ne samo dvostruko nego neizmerno jači.

Kristal i ja nalazimo duboko zadovoljstvo u našoj vezi. Razumemo da je to osnova na kojoj počiva ceo naš život i preko koje potpuno prirodno

teče; to je važnije od svih poslovnih, prijateljskih, porodičnih, crkvenih i ostalih veza.

Kao koautoru legendarnog serijala knjiga *Melem za dušu*, veoma angažovanom profesionalnom govorniku i TV voditelju, često mi postavljaju pitanje: „Kako ste uspeli da nađete tako savršenu srodnu dušu?“ A pitanje koje mi često ne postavljaju glasi: „Kako i ja to da izvedem? Vas dvoje izgledate savršeno srećni, neopisivo zaljubljeni, najbolji ste prijatelji i živite skladno i saradujete. Kako uspevate da to postignete i da budete zajedno ceo dan, svaki dan?“

Pošto se ovo divno pitanje ponavlja veoma često, odlučio sam da odgovorim na njega otvoreno i potpuno. Nadam seda će vam to pomoći da proširite način na koji volite, mislite, postojite, i postanete srodna duša spolja i iznutra. Ako želite da postanete prava srodna duša nekome ili tek tražite srodnu dušu, neka ovo nadahne u vama nadu da je to potpuno moguće. Prvo saznanje koje moram da vam prenesem jeste da najpre morate tačno znati za čime tragate.

U našem odnosu dvostrukih plamenova, mi razumemo da zajedno stvaramo svoje danas, sutra i svoju budućnost. Činimo to čuvajući prostor oslobođen emotivnog tereta iz prošlosti. Pošto smo okruženi životom u kome se dešavaju emotivni okidači, mi posvećujemo prvi sat svakog jutra zajedničkoj molitvi i meditaciji. Sanjamo o tome kako želimo da delimo ostatak svog zajedničkog života i kako ćemo maksimalno iskoristiti naše životno iskustvo i našu ljubav.

Dakle, pitanje glasi: „Kako sam dospao ovamo?“ Gledao sam svoje roditelje kako se raspravljaju i svađaju, ali ipak su voleli i cenili svoju decu i jedno drugo. Stavljali su našu porodicu i svoj međusobni odnos iznad okršaja i sukobljenih životnih iskustava. Mislio sam da se to dešava u svakom braku. Oni su radili kao partneri i izgladivali su međusobne razlike sa uviđavnošću i pažnjom.

Moj prvi brak bio je sasvim drugačiji. Moja bivša žena bila je važan deo mog života tokom mnogo godina, ali s vremenom je naš odnos postao komplikovan i pun sukoba. Pošto sam punih dvadeset sedam godina davao sve što mogu da dam, shvatio sam da je tom braku došao kraj. Osećao sam da sam delom izgubio srž onoga što jesam, a da će ono što još imam nestati ako ostanem u braku. I tako sam zatražio razvod.

Iako sam bio okružen mnoštvom prijatelja i obožavalaca, osećao sam se uplašeno i usamljeno kada više nisam bio u braku. Shvatio sam da je